

РЕШЕНИЕ

№ 20856

гр. София, 17.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5306** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП във връзка с чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Х. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 280/17.04.2024г. на старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на ППС е нарушил разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

В жалбата си А. навежда твърдение за незаконосъобразност на оспорваната заповед. Твърди, че не е установено по безспорен и категоричен начин, че е управлявал МПС, за да са налице предпоставки за ангажиране на административно наказателната му отговорност.

В с.з. жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, редовно призован, се представлява от юрк. Г..

Софийска градска прокуратура, уведомени не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява, че на Б. Х. А. е съставен акт за административно нарушение

серия № 1169514 от 17.04.2024г., за това, че на същата дата, около 12:00 ч., по ул. Л. П., управлява управлява лек автомобил марка А. Р. 156 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. Д. А., с посока на движение от ул. Т. към бул. Царица Й.. При извършената проверка срещу бл.103 пред магазин „А.“ водачът бил пробват с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 - ARPM, като бил отчетен резултат 1, 56 промила в издишания въздух. Издаден му бил и талон за изследване за УМБАЛ Света А. в [населено място].

С оглед горното, АНО е приел, че жалбоподателят е нарушила чл. 5, ал.3, т.1 ЗДвП, във връзка с което със заповед № 280/17.04.2024г. на старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДВР на Б. Х. А. е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца и тази заповед се обжалва и е предмет на настоящето съдебно производство.

При служебна проверка законосъобразността на оспорената заповед при условията на чл. 168 от АПК на всички основания по чл. 146, т. 1 - 5 от АПК съдът констатира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповедта е издадена от компетентен орган- старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДВР, комуто са делегирани правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ по ЗДвП, по силата на заповед на директора на СДВР № 513з-6400/07.07.2023г., вр. със заповед на Министъра на вътрешните работи № 8121з-1632/02.12.2021г. /лист 22 и 23 от делото/. Следва да се има в предвид, че целта на принудителните административни мерки е предотвратяването, преустановяването на административни нарушения или премахването на вредните последици от тях, съгласно чл. 22 от ЗАНН.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – Алкотест Дрегер 7510 - ARPM и проба № 7098 (стр. 16 от делото), какъвто е конкретния случай. От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчел положителен резултат 1,56 промила алкохол в издишания от водача въздух. На нарушителя бил и издаден талон за медицинско изследване до УМБАЛ „Св. А.“, като след като след извършения химически анализ, видно от Протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 275/18.04.2024г. е установено етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя 1,10

промила.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП. АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения Предвид фактите, които се установяват от приобщените по делото доказателства, съдът приема, че правилно спрямо А. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Описаната в АУАН фактическа обстановка се потвърждава от приобщените по делото доказателства. С оглед твърденията в жалбата за неправилна преценка от страна на контролните органи на действителната фактическа обстановка, съдът счита, че от събраните по делото доказателства същите потвърждават описаните факти и обстоятелства.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че АУАН респ. оспорената заповед са съставени през време, докато същия е бил извън автомобила, като е бил проверен в момента, в който отишъл на си остави покупките от магазина. От показанията на разпитания в с.з. св. С. С. безспорно се установи, че жалбоподателят А., след като му е бил съставен АУАН за неправилно паркиране, се е качил в автомобила и е преместил същия на свободно място, което е достатъчно за ангажиране на отговорността му по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП.

Процесната ПАМ се прилага при наличие на извършена административно нарушение, а нормата на чл. 5, ал. 3, т.1, предл. 1 ЗДвП съдържа в себе си състав именно на административно нарушение, което оспорващият е реализирал, поради което е напълно неоснователно възражението му в този аспект.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението – отказ за извършване на проверка за употреба на наркотици с техническо средство и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. По изложените съображения жалбата

е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на Б. Х. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 280/17.04.2024г. на старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДВР, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Преписи.

Съдия: